

*Táto Popoluška
nečaká na princa*

MOJA TEMNÁ TÚŽBA

BESTSELLEROVÉ AUTORKY PODĽA WALL STREET JOURNAL

Parker S. Huntington
L. J. Shen

metafora

MOJA TEMNÁ
TÚŽBA

Parker S. Huntington
L. J. Shen

Parker S. Huntington
L. J. Shen

MOJA TEMNÁ TÚŽBA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 351. publikáciu.

Z anglického originálu *My Dark Desire*, vydaného v roku 2024 vydavateľstvom PSH Publishing,
preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 472
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2024. MY DARK DESIRE by Parker S. Huntington & L.J. Shen

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior consent of the publisher, except in the case of brief quotation embodied in critical reviews and certain other noncommercial use permitted by copyright law. This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead; events; or locations is entirely coincidental. The author acknowledges the trademark status and trademark owners of various products, brands, and/or restaurants referenced in the work of fiction. The publication/use of these trademarks is not authorized, associated with, or sponsored by the trademark owners.
The moral rights of the author have been asserted.

Cover Design: Parker S. Huntington

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-094-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-093-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-092-1 (print)

Skôr než začnete, ďakujeme vám, že dávate šancu Zachovi a Farrow. Žartujeme, že títo dvaja sú ako my – predstavujú stretnutie kultúr, ktoré nejako funguje. Ani jedna z nás nikdy nenapísala takúto knihu. Máme privilégium, že sme vôbec mali možnosť urobiť to.

Ja (Parker) som si nikdy nemyslela, že sa budem môcť podeliť o svoju kultúru so svetom, najmä prostredníctvom milostného príbehu. Som šťastí Vietnamka a šťastí Číňanka, vychovaná v okrese Orange County aj v oblasti DMV (Washington, D. C., Maryland a Virgínia) so zanovitou, úžasnou a súdržnou rodinou. Veľa z vecí uvedených v knihe Moja temná túžba vychádza z mojich osobných skúseností. Sú divoké, takmer neuveriteľné a návykové. Nemôžem sa dočkať, keď vám odovzdám drobné dávky svojho života. A, Leigh, ty si svätá, že si súhlasila, že so mnou napíšeš túto knihu, a počúvala si, ako rozprávam o detstve.

Keď už sme pri tom... Ja (Leigh) som si užívala každú sekundu písania tejto knihy so svojou najlepšou kamarátkou. Je dekadentná, plná lahodných vtipov a je odrazom priateľstva s Parker. (Jedno percento našich rozhovorov sa týka práce. Zvyšných deväťdesiatdeväť percent sa delí medzi jedlo a rodinu.) Parker je moja pracovná manželka a vzhľadom na to, že rozvodovosť medzi ázijskými Američanmi je 12,4 %, je pravdepodobné, že tak zostaneme do konca života.

Tolko z toho, čo máme na Zachovi a Fae rady, pochádza z každodenných rozhovorov, ktoré spolu vedieme. Ukončím to, aby ste sa mohli ponoriť do príbehu. Užite si to!

S pozdravom

Parker a Leigh

(P. S. Teta je skutočná. Takisto aj ten incident s ukradnutým autom. Nemohla som tomu uveriť, ale potom mi Parker ukázala účtenky. POTREBUJEM CELESTE VO SVOJOM ŽIVOTE. – Leigh)

„Aj zázraky potrebujú svoj čas.“

víla sudička z filmu *Popoluška*

PROLÓG

Zach

Môj otec vždy hovoril, že ľudia sú papier a spomienky sú atrament. Netušil som, že kniha môjho života bude namočená do dechtu a potom roztrhaná na kúsky.

Vyrastal som s veľkorysým otcom. Peniaze. Identita. Láska. Dobrá výbava morálnych zásad – a ešte krajšie zuby. To všetko mi dal.

Lenže čo je to najcennejšie, čo som od neho dostal? *Svoj život.*

V dvanástich rokoch

Ako všetky pohromy, aj najhorší deň môjho života sa začal celkom nevinne.

S otcom sme sa viezli na zadnom sedadle jeho auta Bentley Flying Spur a náš šofér zúfalo vybočoval z jazdných pruhov, aby sa vyhol hustej premávke. Z oblohy sa na nás lialo. Boli sme v búrke, ktorá nás prenasledovala z aukčného domu. V rádiu hrala pieseň „Bookends“ od Simona a Garfunkela príliš nahlas na to, aby som počul vlastné myšlienky.

Cítil som otcov pohľad na zadnej časti hlavy, keď som fúkal horúci vzduch na okno auta a na opar na skle kreslil meč.

Vzdychol si. „Naozaj potrebuješ nejaký koníček.“

„Koníčky nie sú užitočné. Preto sa nazývajú voľnočasové aktivity.“ Okolo rukoväti meča som nakreslil prsty a z hrotu kvapkajúcu krv. „Okrem toho mám svoje záľuby.“

Spredu som začul zavrčanie nášho vodiča, keď zapol smerovku doľava.

„Máš talenty,“ opravil ma otec. „To, že si v niečom dobrý, ešte neznamená, že ťa to baví. A nečinné sedenie celé leto, kým čakáš na návrat najlepšieho kamaráta, nie je koníček.“

Hlúpy Romeo Costa. Jedného dňa sa jednoducho zdvihol a odišiel. Ani sa nerozlúčil. Najprv do Talianska na základnej škole. A teraz do nejakého nudného letného tábora, do ktorého ho prinútil ísť otec. Z Európy sa vrátil ako troska. Akosi som očakával, že tentoraz príde s vyrezaným kusom mozgu.

Zažmurkal som na otca. „Prečo si musím užívať veci, ktoré robím?“

Pery mu zvlínil jemný úsmev. Bol obrovský. Alebo možno vyzeral obrovský iba preto, lebo som ešte nevyrástol. Svojím telom však zaplnil celé zadné sedadlo. Svojou *prítomnosťou*. Ōnyxovými vlasmi a vráskami od smiechu po stranách očí. A škaredou jazvou na čele, ktorú získal počas sprevádzania skautov. Pokúsil sa ma uniesť orol a on ma v poslednej chvíli ochránil, narazil do ležadla a rozrazil si čelo.

Otec mi počúchal hánkami po spánku. „Lebo ak ťa nebaví cesta, ako si chceš vychutnať cieľ?“

„Nie je cieľovou stanicou života *smrť*?“ Zahľadel som sa naňho, aby som nemusel byť svedkom toho, ako sa vyparovala moja kresba zo skondenзованej vody na okne.

Zasmial sa. „Si príliš múdry pre svoje vlastné dobro.“

„To neznamená nie,“ zamrmľal som a počúchal som si uši, aby som zablokoval zvuk trúbenia áut a šumenia dažďa.

„Cieľovou stanicou je rodina. Láska. Miesto na svete, ktoré môžeš nazývať svojím.“

Odhodil som malú vetvičku zo strany tenisiek. „Máš veľa miest.“

„Áno, ale iba jedno z nich je môj domov. A to je tam, kde si ty a tvoja mama.“

Zamračene som ho skúmal. „Čo sme urobili, že si taký šťastný?“

„Jestvujete, hlupáček. To stačí.“

Rozvalil som sa na sedadle, poklepkával som nohou a maximálne som sa nudil. „Ak ťa robíme takým šťastným, prečo si vždy kupuješ veci, aby si sa cítil dobre?“

„Umenie nie sú *veci*.“ Položil ruku na moju, aby mi zastavil nohu. „Je to duša človeka vložená do materiálu. Duše majú nevyčísliteľnú hodnotu, Zach. Snaž sa tú svoju chrániť, ako len môžeš.“

Prišuchol som sa k nemu bližšie a zahľadel sa na zamatovú tašku medzi nami. „Môžem sa pozrieť na toto dielo?“

„Až na tvoje narodeniny.“

„Je moje?“

„Iba na výstavu. Je to nebezpečné.“

„Ešte lepšie.“ Pošúchal som si ruky a upriamil pozornosť na ručne vyrezávanú škatuľu s erbom, ktorú zvieral medzi dlaňami. „A čo toto?“

Boli sme vyzdvihnúť korisť z otcovej dražby na aukcii starožitností. Teda iba oco. Ja som sedel v aute a riešil Rubikovu kocku bez toho, aby som sa na ňu vôbec pozeral, kým on absolvoval proces overovania totožnosti. Umenie ma nikdy nezaujímalo. Otec do mňa posledných dvanásť rokov vtíkal svoje múdrosti a dúfal, že časť jeho posadnutosti mi prenikne do hlavy. Nevyšlo mu to. Mohol som diskutovať o výhodách tradičnej čínskej maliarskej techniky gongbi oproti maľbe tušom, ale nedokázal som sa prinútiť, aby ma skutočne zaujímala hĺbka čiar na papieri.

Niekedy som si tajne želal, aby som mal takého otca ako Romeo. Nechal ho narábať so zbraňami a s ručnými granátmi. Romeo dokonca vedel ríadiť *tank*. Tomu hovorím *frajerina*.

Otec odsunul ťažké veko a naklonil škatuľu mojím smerom. „Darček pre mamu k nášmu výročiu.“

Uprostred saténových stien ležal okrúhly nefritový prívesok vytesaný do tvaru leva. Okolo zakriveného okraja sa vinula červená šnúrka, ktorá viedla k naskladaným korálkam, nadrozmernému nekonečnému uzlu pang chang a dvom strapcom. Stálo to dva milióny dolárov, a načo? Mama si to nikdy nedá na seba. Dospelí niekedy robili tie najhlúpejšie rozhodnutia. Otec ich nazýval impulzmi a hovoril, že sú ľudské. Asi nie som úplne človek, pretože ma nič nevedelo tak nadchnúť. Vždy som si všetko premyslel a po ničom som netúžil. Dokonca ani po sladkostiach.

Znovu som sa oprel o sedadlo. „Vyzerá to ako plát plesne na syre, ktorá rastie v miske Tupperware v Oliverovej skrinke.“

Môj druhý najlepší kamarát mal asi rovnaké hygienické návyky ako diviak. Aj keď to by voči diviakovi nebolo celkom fér, pretože ten nemal možnosť sprchovať sa každý deň.

„Ša čaj-c.“ *Bláznivý chlapec*. Otec mi dal frčku do zátylku a rozosmial sa. „Jedného dňa sa naučíš vážiť si krásne veci.“

Dážď zosilnel, klopal na okná, akoby prosil o vstup. Červené a žlté svetlá sa leskli cez opršané okná. Trúbenie bolo čoraz hlasnejšie.

Už sme boli takmer tam.

„Si si istý, že sa bude mame páčiť?“ Rukávom košele som si pretrel nos. „Vyzerá ako ten, ktorý jej pred rokmi dala Celeste Ayi.“ Som si celkom istý, že ho teta kúpila na letisku v obchode so suvenírmí na ceste zo Šanghaja.

„Bude sa jej páčiť.“ Otcov prst sa vznášal nad prívěskom a hladil jeho okraje bez toho, aby sa ho dotkol. „Škoda, že som musel v januári letieť do Si-anu. Kým som sa dozvedel, že do aukcie v D. C. pridali aj ten druhý prívěsok, niekto ho už kúpil.“

„Existuje ešte jeden?“ Tentoraz som na sklo kreslil chobotnicu. Sústreďil som sa na to iba napoly, pretože okolo sa plazil búrkou sužovaný Potomac. Ešte pár kilometrov a odbočíme na ulicu *Dark Prince Road*, teda na cestu temného princa. „Neznižuje sa tým hodnota?“

„Niekedy. Lenže v tomto prípade boli prívěsky vytvorené ako súprava pre muža a ženu. Patrili milencom z dynastie Sung, ktorých láska bola vopred predurčená na neúspech.“

Ožil som. Konečne sme sa dostali k niečomu zaujímavému. „Čo sa s nimi stalo? Stáli im hlavy?“

„Zach.“

„Aha, máš pravdu.“ Luskol som prstami a potom som si prešiel prstom po krku. „Vtedy praktizovali pomalú smrť tisíckami rezov Ling-čch. Určite im *odtrhli* ruky.“

Otec si masíroval spánky a hľadel na mňa s miernym úsmevom. „Skončil si?“

„Nie. Keď ľuďom odrezali nos bez anestetík, zomreli podľa teba okamžite, alebo postupne vykrvácali?“ Dopravná zápcha napokon trochu oslabla a auto nabralo rýchlosť. *Konečne*.

„Zachary Sun, je zázrak, že si moje dieťa...“

Ozvalo sa zatrúbenie, ktoré prehlušilo jeho hlas. Dážď. Celý svet. Otec sa odmlčal a doširoka otvoril oči. Auto sa prudko zvrtilo nabok, akoby sa snažilo uniknúť zrážke. Otec odhodil škatuľu a vrhol sa na mňa, objal ma okolo trupu a bolestivo ma zovrel. Pritlačil ma k sedadlu. Tvár mu rozžiaril oslepujúci záblesk svetlometov.

Bentley sa prevrátilo na bok a skončilo na streche. Pristáli sme hore nohami. Stále bol na mne. Neprestával ma chrániť. Stalo sa to rýchlo. Hlasné, prenikavé zvonenie. Potom bolesť. Úplná zničujúca bolesť. Všade a nikde naraz. Bol som otupený a zároveň v agónii. Rýchlo som žmurkal, akoby som vďaka tomu mohol počuť alebo dokonca vidieť.

„Si v poriadku, Zachary. Nič ti nie je.“ Vnímam som, ako sa mu pohybujú pery. Jeho tvár bola menej ako tri centimetre od mojej. Celý sa triasol. Oči mu skĺzli dolu, medzi nás. Zavrel ich a prerývane dýchal. „Wo cchao.“

Vytreštil som na neho oči. Zakľal. Otec *nikdy* nenadával.

Na pravú nohu mi kvaplo niečo lepkavé a tmavé, čo pochádzalo z otca. Snažil som sa to zo seba striasť.

Krv.

Bola to krv.

Otcova krv.

A potom som to uvidel. Obrovské hrable mu prebodli črevá. Prišpendlili ho k dverám. Zubatá hrana ma pichla do žalúdka a škrabala ho. Vtiahol som brucho a zároveň sa snažil dýchať.

Rýchlo som žmurkal v nádeji, že sa táto nočná mora rozplynie. Zaostril som na otca. Tvár mu pokrývala krv. Črepiny skla sa mu lepili na kožu ako ježkove ostne. Všade bola krv. Tiekla mu po spánku od jazvy na čele až po bradu. Jeho krv – teplá, kovová, smradľavá, *lepkavá* – sa mi vpila do oblečenia, pokožky, vlasov. Chcel som ho dostať preč. Chcel som kričať. Jeho pery sa opäť pohli, ale tentoraz som pre zvonenie v ušiach nerozoznal, čo mi povedal.

Nepočujem ťa, naznačil som perami. Zopakuj to.

Pokúsil som sa pohnúť, dotknúť sa jeho čela, zastaviť krvácanie, ale bol príliš ťažký a ja som musel neustále sťahovať brucho, aby ma nerozrezali hrable.

Červené vrecko.

Načiahol som sa po ňom, natiahol som ruku, ako najďalej to šlo. Ostré hrany mi do kože vyrezali malú dierku, ale podarilo sa mi uchopiť vrecúško a vysypať jeho obsah. Nôž. Obtočil som ruku okolo jeho rukoväti a pokúsil sa odrezať bezpečnostný pás. Roztrhol sa, no nič sa nezmenilo. Stále som sa nemohol pohnúť.

Henry, pokúsil som sa zakričať meno nášho vodiča.

Žiadna odpoveď.

Obzrel som sa ponad pravé plece a zistil, že Henryho čelo je pritlačené k prázdnemu airbagu, čím spôsoboval neustále prenikavé trúbenie klaksónu. Vedel som, že je mŕtvy, aj keď som nezazrel žiadnu krv. Pôsobil ako bábka bez života, zreničky mal čierne a mŕtve.

Otec opäť pohl perami. Očami ma prosil, aby som ho počúval. Chcel som. Naozaj som sa snažil, ale počul som iba klaksón.

Z otcovho líca stiekla na mňa jeho slza. Z hrdla mi uniklo zasyčanie, akoby ma tá kvapka páčila na mieste, kde dopadla. Otec *nikdy* neplakal. Perami hýbal stále pomalšie a telom zakrýval moje. Chránil ma pred všetkým, čo sa dialo alebo sa už stalo. Klieťka z ohnutej ocele nás uväznila vnútri. Nemohol som sa pod ním pohnúť, ani keby som sa snažil.

Podarilo sa mi zať päsť a chytiť sa jeho trička predtým, ako sa na mňa zrútil. Rukami som trepotal pod jeho telom. V jednej som stále zvierať rukoväť noža. Otcove oči zostali otvorené, ale vedel som, že už nie je nažive. Jeho duša už odišla. A ja som konečne pochopil, čo mal na mysli, keď povedal, že duše sú na nezaplatenie.

Zmysly sa mi vracali jeden po druhom, stekali ako kvapky dažďa.

Najprv sluch.

„Je tam ešte niekto?“

„Dieťa.“

„Je nažive?“

„Doriti... pochybujem. To nákladné auto narazilo v plnej rýchlosti priamo do nich. Nemali šancu.“

Potom mi na koži ožili receptory.

Otec bol studený. Príliš studený. Priam ľadový. Vedel som, čo to znamená. Kúsok mäsa z jeho tváre mu odpadol pôsobením tepla a skončil na mojej hrudi. Ak bol horúci, necítil som ho. Celý som sa triasol, privrel som oči a snažil sa potlačiť žľč stúpajúcu do hrdla. Stále som sťahoval brucho.

Zlez zo mňa. Nechcem cítiť tvoju smrť. Ani nič iné.

Nakoniec som bol schopný hovoriť.

„Žijem!“ vykrikol som a počul, ako ľudia stonajú, chrčia, kričia, pokúšajú sa prevrátiť auto zo strechy na kolesá „Som nažive.“

Lenže som sa tak necítil.

„Vydrž, kamarát,“ ozval sa hlas. „Dostaneme ťa odtiaľ, no chvíľu to potrvá, dobre?“

„V pohode.“

Nebolo to v pohode. Nič nebolo v poriadku.

Stisol som pery a počúval ich rozhovor.

„Počkaj. Nie je to...?“

„Áno. Po Sun. *Ten* Po Sun.“ Ticho. „Ježiš.“

„Je...“

„Budú ho musieť vyrezať, kým sa dostanú k tomu dieťaťu. Hrable ho prepichli cez roztavený kov.“

„Doriti. Chudák chlapec.“

1. KAPITOLA

Farrow

„Počul som, že jej kaderník má na Instagrame menej sledovateľov ako ona.“ Tabby na zadnom sedadle Mercedesu GLE praskne bublinu zo žuvačky. „A ona ich má tak štyritisíc? Veď nech si dá robiť účes od mäsiara u Balducciho a hotovo.“

„Vychvaľuje sa tými ofinami, akoby bol rok 1999. Nikto nemá odvahu povedať jej, že na kučeravých vlasoch vyzerajú hrozne.“ Reggie sa uškrnie. „A jej balayage je takmer oranžová.“ Dámy a páni, toto sú Tabitha a Regina Ballantinové. Moje nevlastné sestry. Spolu vyprodukovujú toľko jedu, že by to stačilo na zabitie husto obývaného ostrova.

Moja nevlastná mama Vera sa odmlčí z miesta vodiča. „No tak, dievčatá. To nie je od vás veľmi pekné.“ Slová však neodpovedajú jej zlomyseľnému chichotu. „Sylvia je milé dievča. Trochu prostoduchá, ale to nie je jej chyba. Videli ste jej matku?“

Tabby sa zasmee. „Nanešťastie áno.“

Zahryznem si do pery tak silno, ako dokážem, a potlačím nutkanie poukázať na to, že Sylvia Hallová práve zložila advokátsku skúšku po tom, čo s vyznamenaním absolvovala štúdium na Georgetownskej univerzite. Jej hlava ponúkne svetu viac ako predražený účes.

Nie som však v postavení, aby som niečo povedala. Jednak preto, lebo Ballantinové ma nenávidia a všetko, čo by som vyriekla, by použili proti mne. A po druhé preto, lebo doslova nie som v pozícii, aby som mohla hovoriť – ležím v kufri, schúlená do fetálnej polohy, dýcham čo najplytšie, aby o mojej prítomnosti nič netušili.

SUV sa ženie okolo upravených trávnikov v Potomacu. Vonku rozvo-
niava vzduch rozkvitnutými kvetmi. Cítim iba Tabbyne jazdecké topánky.
Zmes hnoja, sena a akéhokoľvek stajňového chlapca, okolo ktorého tento
týždeň obtočila nohy.

„Už sme skoro tam?“ Reggie mľaskne perami a niečo zaklapne. „Som
nenápadne vzrušená. Ešte nikdy som nebola v dome Zacha Suna.“

„Odfoťte sa, pretože to bude prvýkrát a naposledy.“ Tabby si odfrkne.
„Ani neviem, prečo nás tam nútiš ísť, mami. Všetci vedia, že Constan-
ce Sunová by si vyrezala obličku, keby to znamenalo, že sa jej syn ožení
s kýmkoľvek, koho mu vyberie.“

„Zachary Sun má vlastnú hlavu. Ak sa rozhodne, že chce za nevestu
jednu z vás, dámy, nikto mu v tom nezabráni.“

Keď už nič iné, obdivujem večný optimizmus Very Ballantinovej.
Tabby a Reggie boli asi také žiaduce ako chronické chradnutie. Smrteľná
kombinácia vysokej údržby a nízkeho IQ.

„Okrem toho...“ Vera prepne stanicu na klasickú hudbu, hoci ani ne-
pozná pieseň „Yo-Yo Ma“ od Yo Gabba Gabba. „Budú tam aj iní bohatí
vplyvní muži, ktorí si hľadajú partnerky. Aj ten vojvoda... Oliver niečo?“

„Von Bismarck.“ Tabby sa zaškľabí. „Ten človek je certifikovaný obhá-
ňač sukni. Ak vydýchne mojim smerom, pravdepodobne z toho dostanem
pohlavnú chorobu.“

Reggie si odfrkne. „Je roztomilé, ako predstieraš, že ťa nezaujíma.“

„Vytiahnem kartu Uno na zmenu smeru, sestrička.“

„Pre tvoju informáciu, raz ma pozval do svojho sídla na Amalfskom
pobreží.“

„Iba teba a každú inú ženu, ktorej ešte bije srdce.“ Tabby sa uhryzne do
jazyka. „Páni. Na tvojom mieste by som hneď začala navrhovať svadobné
pozvánky.“

Pevnejšie si rukami zovriem kolená a v duchu si prechádzam mesiace
výskumu. Môj plán je nepriestrelný. Dostať sa dnu. Vziať si, čo je moje.
Nepozorovane vyklíznúť von, maskovaná nocou a značkovými šatami,
ktoré som ukradla Reggie. Nie je to môj prvý podraz a zďaleka nie po-
sledný. Už od narodenia som prežila všetko, čo ma postretlo. Začalo sa
to vo chvíli, keď ma moja neznáma daryňa vajčiek uložila do kartónovej
škafule Costco pred otcovými dverami s odkazom:

***Je celá tvoja. Mal si mi zdvihnúť telefón,
ty kretén. Potrat nestojí toľko ako dieťa.***

Tammy

V tom čase sa už otec po búrlivých románikoch oženil s Verou. Podľa Tabby Vera naliehala na otca, aby sa „tej veci zbavil“.

Prečo si si taký istý, že je naozaj tvoja? hundrala počas celého môjho detstva a dobre vedela, že ju počujem.

Test DNA som však nepotrebovala. Zaručila sa za mňa matka príroda. Mala som otcove arkticky modré oči. Zlaté vlasy, ktoré sa nám vlnili v hustých vlnách a lemovali naše tváre a uši. Rovnakú jemnú stavbu kostí, dlhé končatiny, a dokonca aj rovnaké znamienko tesne pod pravým okom.

Vera si vzdychne. „Škoda, že Romeo Costa už nie je v ponuke.“

„Akoby sme niekedy mali šancu.“

Reggie zívne. „Akoby sme *chceli* mať šancu. Počula som, že je sociopat.“

„Naozaj?“ Tabby si prehodi vlasy cez opierku hlavy. „Počula som, že daroval Univerzite Johnsa Hopkinsa novú pôrodnicu, len čo jeho žena otehotnela.“

„Asi preto, lebo v deň pôrodu budú musieť buldozérom zbúrať vchod, aby ju na vozíku mohli doviesť dnu. Moja kozmetička mi povedala, že Dallas Costová včera na večeri v Bielom dome zjedla polovicu spodnej vrstvy trojposchodovej torty a celá sa zrútila na nejakého ropného baróna.“

Sestra jeden a dva sa začnú chichotať.

„Cíti ešte niekto bielizdo?“ Reggie začuchá. „Prisahám, že v poslednom čase cítim v nose stále pach Farrow. Musíš ju vyhodiť, mami. Zasmradila celý dom.“

„A kam presne by som ju mala poslať?“ Vera zapne klimatizáciu na maximum. „Potrebujeme peniaze z nájmu za všetky tie sračky, ktoré tu zanechal váš otec. Ľudia si o nás začínajú šuškať. Keď som podpisovala lízingovú zmluvu na toto auto, ani som sa nespýtala na verziu AMG.“ Odmlčí sa. „Predpokladám, že by sme ju mohli napchať do domčeka pri bazéne...“

„Nie do domčeka pri bazéne. Chcem si z neho spraviť druhý šatník.“

Nemôžem uveriť, že sa najbližšiu hodinu budem predierať pomedzi stovky ľudí, ktorí sú rovnako sebaistí a povrchní ako moje nevlastné sestry. Lenže nemám na výber. Zachary Sun vlastní niečo, čo patrí mne.

Nefritový privesok nemal nikdy skončiť v rozľahlom Sunovom sídle. Prirodzene, boli na ňom viditeľné odtlačky Verinej chamtivosti. Po otcovej smrti vydražila jeho majetok a čakala, kým jej vyplatia peniaze z jeho životnej poisťky. Zach Sun zrejme ponúkol trikrát vyššiu sumu, ako bola najbližšia ponuka. Teraz tento rozmazaný miliardár vlastní jedinú spomienku, ktorá mi po otcovi zostala.

Nie však nadtľho.

Vera zapne smerovku a rúti sa s vozidlom po štrkovej ceste. „Sme tu. Preboha, pozri na ten rad.“ *Konečne.* Utiší hádku medzi mojimi nevlastnými sestrami a tľoská jazykom, kým čakáme. „Kriste, mrknite na tú ochranku pri bráne. To je podľa mňa prehnané.“

Zahľbím sa hlbšie do zadných sedadiel a zahalím sa do čiernej látky. Ručne ušitý materiál splýva so zvyškom prázdneho kufra tak dobre, že sa v ňom určite nebudú prehrabávať.

„Otvorte kufor.“ Ochranka zabúcha na dvere. Otvoria sa neznesiteľne pomaly. Intenzívny lúč baterky sa zabodne do látky, ktorá ma zakrýva. Následne sa kufor znovu zabuchne. „Všetko v poriadku. *Ďalší.*“

Vera s piskotom zabrzdí na parkovisku. Moje nevlastné strašidlá vystúpia a vymenia si miesta s obsluhou. Presne ako som predpokladala. Zaparkuje auto na príjazdovej ceste čo najďalej od vchodu na jednohektárovom pozemku na ulici Dark Prince Road. Nastúpi do golfového vozíka plného ďalších komorníkov a spolu sa vrátia na hlavnú cestu.

Hneď ako zhasnú svetlá, preleziem z kufra na sedadlo vodiča a otvorím dvere. Hľadá na mňa Sunovo terárium, ktoré osvetľujú oslepujúce reflektory od jedného konca po druhý a ktoré ma priam vyzýva, aby som prešla po cudzom pozemku. Aj na vzdialenosť niekoľkých stoviek metrov vrhá hrozivý tieň na upravený trávnik. Po špičkách kráčam po stĺpikmi osvetlenej cestičke k hlavnému domu a krčím sa medzi radmi luxusných vozidiel. Okolo mňa prefrčí sluha v Lotus Evija. Reggie by ma zabila, keby videla, v akom stave sú jej šaty. Chladný pot spôsobil, že satén sa mi prilepil na telo. Rozpark som si roztrhla o niekoľko centimetrov vyššie, keď som sa krčila v kufri.

Ďalšia vec, ktorú som zistila počas svojho výskumu, je, že táto párty znamená oficiálne začatie lovu na nevestu pre Zacharyho Suna. A to doslova. Nepochybujem, že prítomné budúce nevesty si chcú navzájom vystrieľať zadky ako v *Hrách o život*, kým nezostane jediná víťazka. Ak

sa dalo veriť fámam z Washingtonu, D. C., Zachary Sun si do polnoci neochotne vyberie jednu kandidátku, s ktorou bude chodiť, aby upokojil otrávenú matku, ktorá zúfalo túži po vnúčatách.

Všetky sú svojsky rozkošné. Vysoké a nízke. Plnšie a štíhle. S hodvábnymi šatami a ešte hodvábnjšími spôsobmi. Dcéry singapurských miliardárov a bývalých salvádorských oligarchov. Kórejských čäbolov a hollywoodskych producentov. Všetky však majú spoločné jedno – chceli by sa stať ďalšou pani Sunovou.

Skloním hlavu v nádeji, že splyním s davom, keď sa zakrádam okolo plesových šiat a smokingov. Vynikám v tom, že som neviditeľná. Túto schopnosť som zdokonalila ešte v predškolskom veku. Hlavne preto, aby som sa vyhla nadávkam, ktoré na mňa Vera a sestry číslo jedna aj dva chrlili, keď mali zlý deň.

Sídlo sa nado mnou týči v celej svojej veľkolepej nádhere – s pásmi bledého francúzskeho vápenca, antickými stĺpmi a upravenými záhradami, ktoré by sa vyrovnali Versailles. Prehltnem hrču, ktorá mi zvierá hrdlo, a vojdem dovnútra, nesená množstvom dychtivých tiel. Vstupnú halu lemujú dve veľké zatočené schodiská. Očami sa plazím hore tým, ktoré vedie k môjmu cieľu – do pracovne Zacharyho Suna. Blokuje ho ochranka v oblekoch. Vpredu majú zopnuté ruky a v ušiach zastrčené bezdrôtové slúchadlá.

V rohu sa moja nevlastná rodina príliš hlasno smeje na niečom, čo povedali muži v značkových oblekoch. Vera si pritiska k hrudi predjedlo a pokúša sa zamračiť napriek botoxovej barikáde. Starne ako mlieko v saune a vyniká nepríjemným charakterom, ktorý adekvátne zodpovedá jej výzoru. Potrebujem sa vyhnúť tomu, aby ma uvideli, ale nerobím si príliš veľké starosti. Nikto iný ma tu nepozná.

Otec bol príliš obyčajný smrteľník na to, aby bol niekedy súčasťou tohto davu. Pokiaľ ide o mňa, vždy som sa vyhýbala akejkolvek udalosti, ktorá zahrňala podlizovanie sa najbohatším ľuďom v Potomacu. Manželský zväzok mi pripadá ako totálna strata času. Človek by mal mať vždy iba jednu životnú lásku. Samého seba. A ešte možno psa.

Počkám, kým sa zamestnanec ponáhľa hore schodmi, aby som ho mohla sledovať. Symfónia hlasov pod nami sa nesie poschodím. Bez slova pohybujem perami a predstieram rozhovor, aby som zmarila podozrenie

strážcov. Keď zájdem za roh, odkloním sa do knižnice, v ktorej sa nachádza pracovňa. Pôdorys Zachovho domu viem naspamäť. *Ďakujem, spoločnosť Zillow.*

Keď Zach kúpil kaštieľ od švajčiarskych aristokratov, ktorí ho obývali predtým, neurobil takmer žiadne zmeny okrem prestavby podzemnej garáže na high-tech umeleckú galériu. Spočiatku som si myslela, že sa do nej budem musieť nejako vlámať. Našťastie som narazila na minulomesačnú obálku časopisu *Wired*. Článok o Zachovom poslednom nepriateľskom prevzatí spoločnosti. Bol tam. Zvečnený na lesklej dvojstránke časopisu, takmer nepostrehnuteľný pod silou jeho bezduchého pohľadu. Prívesok. Umiestnený na policike. Zabezpečený sklom.

Lo siento, úbožiak. O chvíľu ti bude chýbať jeden umelecký kúsok.

Kráčam chodbou a mímam obrazy, ktoré majú pravdepodobne oveľa väčšiu hodnotu ako celý majetok Ballantinovcov. Najmä teraz, keď Vera a jej dcéry potápajú otcovu spoločnosť do hĺbky, ktorú nedosiahol ani Titanic. Netuším, čo si myslel, keď vlastníctvo upratovacej firmy rozdelil na štyri časti. Tri zo štyroch majiteľiek nepracovali v živote ani deň.

Predo mnou sa objavia dvere knižnice. Zovriem kľučku a čakám, že sa ani nepohnú. Dva mesiace som sa učila otvárať rôzne zámky so súpravou zastrčenou v podprsienke. Dvere sa však bez námahy a bez zvuku otvoria. Naskočí mi husia koža, ktorú mi spôsobí chladný vzduch. Vojdem dovnútra, zatvorím dvere a opriem sa chrbtom o drevo, aby som sa upokojila.

Nie je to prvýkrát, čo som urobila niečo, čo by ma mohlo dostať do väzenia. Lenže prvýkrát okradnem jedného z najmocnejších mužov na svete. Nestihnem oceniť pracovňu Zacha Suna, hoci som nikdy predtým nevkočila na také extravagantné miesto. Nie keď na mňa prívesok svieti ako maják. V tej istej sklenenej skrinke ako v časopise *Wired*, hneď vedľa identickej kópie. Set pre muža a ženu.

Príde mi to vhodné. Jeden z nich je jeho, druhý môj.

Určite ich nezamením. Otcov prívesok má na sebe jednu nedokonalosť, vďaka čomu je jedinečne náš. V detstve som strapcom ostrihala „vlasý“. Pramene sú asi o centimeter kratšie, ako by mali byť.

Presvištím okolo stola a nevšímam si papiere, ktoré s poryvom vetra skončia na koberci. Napokon – konečne – sa končekmi prstov dotknem hrubého skla. Priamo nad otcovým príveskom.

„Prepáč, že mi to trvalo tak dlho.“ Oči sa mi zalejú slzami. „Zavrel ťa do zlatej klietky. Neboj sa. Dostanem ťa odtiaľto.“

Odkedy otec zomrel, mala som jeho obľúbený privesok na nočnom stolíku, aby som sa ho mohla dotknúť vždy, keď som sa uprostred noci zobudila a chýbal mi. Predtým, ako ho Vera predala, som na zložitých uzlíkoch stále cítila závan jeho vône. Stavím sa, že teraz je už vôňa poznačená Zachovou klinickou existenciou.

Dostanem ho späť, otec. Sľubujem.

Vyhrniem si roztrhaný lem bledomodrých šiat a z podväzku si odopnem prenosný rezač na sklo. Keď vystrčím čepeľ, zacvakne a prereže roh skla. V ušiach sa mi ozývajú prudké údery srdca, keď začnem vyrezávať kruh okolo malého zámku.

Vtom to začujem. Dostatočne hlasný zvuk, aby prehlušil tlkot srdca.

„Čo si myslíš, že robíš?“

Doriti.